

Események, ami miatt itt tartunk. Tíz éve történt az első leszámolás

Tíz éve, 2001. február 8-án *olyan esemény történt*, ami – a főleg az ahhoz kapcsolódóan elindított durva történésekkel együtt – *nagy hatással volt* pártok, pártvezetők, egyének, csoportok és az ország sorsára. Mégsem emlékezett meg róla senki. Eltűnt az ország nagy történelmi pártja, a Független Kisgazdapárt, százezrek maradtak érdekképviselet nélkül. Azóta hol van már az MDF és az SZDSZ? Mi lett a nagy pártból, az MSZP-ből? Ez ugyancsak összefügg azzal, ami 2001. február 8-án egy forgatókönyv szerint elindult. Az eseménysor miatt bukott el a Fidesz és Orbán Viktor akkori miniszterelnök két országgyűlési képviselőválasztást, holott könnyen megnyerhette volna: a 2002. évit biztosan. Folytatódhatott volna az eredményes gazdasági kurzus, nem következett volna be a tragikus eladósodás. Vagy nem szenvedne az ország ismét a hatalmas belvízkároktól, nem kormányoznák program és elgondolás, koalíciós kontroll (és fék) nélkül.

Torgyán József és Orbán Viktor. Mi járt a fejekben?

A totális leépülés kezdete és kiindulópontja

Nyugodtan mondhatjuk: a puccszerű események és a velük egyé váló megengedhetetlenül durva módszerek felelevenítése és bevetése nélkül ma egészen más országban élnénk.

Súlyos alkotmány sértésekre, jogsértésekre került sor, kiszabadult a rontás szelleme a palackból: szinte minden, ami elképzelhetetlen volt, megtörténhetett és többnyire meg is történt. Olyan negatív folyamatok kezdődtek, amelyek egyenes következménye a politika széttörlése, a kormányzás, a gazdaság, a gazdaságirányítás, az államháztartás, az igazságszolgáltatás stb. válsága.

Mintha nem is lett volna

Az esemény és a későbbi, vele kapcsolatban levő történések jelentősége és a súlyos következmények ellenére a politika, a történettudomány és a politikatudomány nem is akar vele érdemben foglalkozni. A régiek sem akarják levonni a tanulságokat, holott nagy árat fizettek ők is. Az MSZP a szerintem „méretes” ügyetlenségéért is, ami miatt nem tudta és az eseménnyel kapcsolatban ma sem tudja megjátszani a meglehetősen kézenfekvő lehetőségeket. Az új pártok valósággal elhessegetik a felmerülő zavaró kérdéseket, pedig az LMP a jogvédelemből jött, a Jobbiknak pedig nagy gondjai vannak egyes hatósági intézkedésekkel. Olyannyira nem akarnak ezzel foglalkozni, hogy a tízéves évfordulóról sem beszél senki, mintha nem is lett volna. Pedig óriási energiák pazarlódtak el a bármi áron és bármilyen eszközzel elérendő célra, a korlátozás nélküli hatalom megszerzésére.

Tíz évvel az események után tulajdonképpen *ma is csak a könyveim és más írásaim* foglalják össze a történéseket, tárják fel az okokat és az összefüggéseket, rakják össze a mozaikokat. Bár ehhez jó, ha van személyes tapasztalat, de ennek hiánya soha nem szokta magyarázni a „távolságtartást”, sőt nem egyszer az is felvetődött, helyes-e, ha éppen én publikálok.

Rövid részletek az érdeklődés felkeltéséért

Rövid részleteket közlök most és a későbbiekben, bevallottan azzal a szándékkal, hogy felkeltsem az érdeklődést a gazdagon dokumentált könyvek és az írások (ismételt?) elolvasása iránt. Hiszen olyan fontos és következményes eseményeknek voltunk mindnyájan a tanúi és lehettünk szenvedő alanyai, hogy érdemes megtudni: mi is történt akkor? Ezért 2011-ben honlapom és a youtube-re is feltett videók egyik, időnként visszatérő témája lesz ez a szomorú, tragikus tízedik jubileum: az események, előzményeik, következményeik és hátterük.

2001. február 8-án – fia sorsával sakkban tartva – lemondatták *Torgyán Józsefet* az FVM miniszteri posztjáról. Más is történt ezen a napon: találkozott egymással a Fidesz és az MSZP frakcióvezetője, *Szájer József* és *Nagy Sándor*, továbbá delegációik. Ezen a napon kötött megállapodást Szájer József a „kisgazda” ötökkel, akik kikerültek a kisgazda frakcióból. A napot idézik vissza a könyvrészletek, illetve alább egy videó.

Folytatódik a lidérces nap

Torgyán egész nap a frakcióból behívott képviselőkkel tárgyalt. Egyiküket, *Várhelyi András*t előttem hívta fel. Még most is borsózik a hátam, ha felidézem, hogyan nyájaskodott Várhelyivel, akinél nem lehetett több esélye 1–2 százaléknál. És mégis, Torgyán erre is ráhajtott: – Szervusz Andriskám! – Szervusz kedves nuncius úr! (*Ez volt Várhelyi beceneve, mint egy rossz Berkési-regényben, ahol hasonló nevekkkel illették a titkos embereket. – Sz. B.*) Át tudnál-e jönni hozzám ma délelőtt? Mondjuk 11 órára? Nagyszerű! Hogy miről lesz szó? Nem kell ahhoz külön téma, hogy egy kicsit elbeszélgessünk. Szervusz, öreg haver! Öllelek! Csak emlékeztetőül jegyzem meg, hogy Várhelyi volt az egyik frakcióvezető-helyettes, akinek a leváltását Gödön az elnökség

javasolta. Bár sokat András nem szólalt fel, hiszen mindösszesen ötször hallhatták az ülésteremben négy év alatt, de szívesen kontaktált a sajtóval helyettesként és szerette azt is, ami ehhez járt: külön szoba, titkárság és titkárnő. Nagyon rosszul esett neki, hogy felmerül mindennek a megvonása. Az intézkedés azonban elmaradt, mert a helyzet megváltozott, Várhelyit pacifikálni kellett. Várhelyi leváltásának elmaradásáért Torgyán először pénteken fizetett meg igazán, amikor András és barátja Horváth Béla nekimentek Gyimóthy miniszteri jelölésének. De még csütörtökön vagyunk és Torgyán megpróbálja kihozni a helyzetből azt, amit csak tud. Velem azonban nem beszél, nem tanácskozik. Véleményemre nem kíváncsi. Igaz, kilátásba helyezte, hogy leül velem, majd három óra felé, amikor behívott, közölte, hogy most már nem akar beszélgetni, csak elköszönni. Ötre megy Orbánhoz, és még rendezti a gondolatait. Közölte, hogy a találkozó után mindenképpen felhív: – Hogy ne a tévéből tudd meg, mi történt – mondta Torgyán. Felálltunk. Odalépett hozzám, hogy kezet fogjon, de ehelyett megölelt, ami rendhagyó gesztus volt, sem előtte, sem utána erre nem került sor. Torgyán keserűen jegyezte meg: – Nagyon igazságtalanul bántak velünk. – Nem ezt érdemeltük!

Visszamentem a szobámba. Végeztem a munkámat, majd 6 óra előtt kinyitottam a televíziót. Ha akkor még nem is, de nemsokára a televíziókból áradtak egy hajtóvadászat képei. A mesterségesen felfokozott, hisztérikus hangulat és a különböző helyszíneken készült vágóképek hatására először volt olyan érzésem, mintha a hosszú kések éjszakája ismétlődne meg, de legalábbis puccsot hajtanának végre. Emberi életek ugyan fizikailag nem kerültek veszélybe, de egzisztenciák és sorsok annál inkább. Még soha nem éreztem, hogy kifent kések várnak nyilván énám is. Egy hajtóvadászat képeit láttam. Különösen így volt ez azokon a szabadtéri felvételeken, amelyek valahol a Szabadság hegyen készültek (ma ismét Sváb hegy), ahol felcsavart lámpájú hatalmas autók között és valami sötét fasorban adott interjút Torgyán, körülötte ott állt néhány ember, Gyimóthy és Balogh, akik mintha a túlvilágról érkeztek volna a sejtelmes környezetbe. A téli tájon az autók körüli gőzölgés a gyenge világításban sajátos és irracionálisan kékes színárnyalatot kapott. Olyan volt ez, mint amikor megszemléljük – jelen esetben a nézők – az elejtett vadakat, a „terítéket”. De ez volt első közvetlen „élményem” arról is, milyen lehet egy puccs. És még kérdezik: miért félnek a Fidesztől? Hát a félelmet keltő (megfélemlítő) demonstrációk miatt.

De milyen képeket láthattunk, érdemes felidézni. Mindjárt az első, a „hegyi felvétel” az RTL Klub híradójából. Szellő alig tudja visszafogni kitörő örömét. Kékfényes, hatalmas Mercedesek, felcsavart lámpákkal a szürkületben, ami a fényviszonyok miatt ködszerű kékségnek tűnik. Abszurdak a színek is. Torgyán szabadtéren interjút ad. Bár februárt írunk, zakóban van, körülötte mindenki télikabátban. A pártelnök-miniszter mögött Balogh Gyula áll. Úgy mozog ide-oda, hogy mindig jól kilátsszon Torgyán mögül. Gyimóthyn láthatóan átfut a nagy karrier lehetősége. Arca azt fejezi ki: – De jó, hogy Torgyán megbukott, szabad a pálya. Mármost – akkor úgy gondolta –, hogy neki!

Vagy vegyük a fél hetes *Tényeket* a tv2-ből! A műsorvezető *Pálffy István* és *Stahl Judit*. A Kossuth térről *Luigits Tamás* jelentkezik: „Szervusz István! Jó estét kívánok a nézőknek! Néhány perccel ezelőtt bejött Orbán Viktor a Miniszterelnöki Hivatal épületébe, ide a Kossuth térre, azonban a sajtótájékoztatót, váratlan módon, mégsem kezdte még el. (...) *Egyébként rendkívül nagy érdeklődés van, szinte minden újságíró itt van a Miniszterelnöki Hivatalban* (Kiemelés általam: Sz. B.), *és sajnos* (Sic! – Sz. B.) *még várni kell arra, hogy ez a kijelentés Orbán Viktor szájáról elhangzódjon, és megerősítse ezeket az információkat.*” Az ország, de legalábbis Budapest összes riporterét aztán Torgyán

József átvonzotta a minisztériumba, hiszen valósággal meghirdette, hogy visszamegy: „Megyek és értesítem Szabadi Bélát!” Mármost arról, hogy bejelentette az én távozásomat is, azon „logika” alapján: „ha a miniszter távozik, megy vele az államtitkár”. Értesítés helyett viszont nem tudott ellenállni a mikrofonoknak: egyik interjút adta a másik után. A televízió nézők az újságírók FVM-be való átrándulásából alig láttak valamit azon a néhány képen kívül, ami a kapu előtt álló tömeget mutatta. Randalírozásukról és az épület valóságos blokád alá vonásáról csak személyes tapasztalat alapján lehet beszámolni. Nekem sajnos részem volt ebben.

(...)

És egy újabb helyszín és esemény: a Fehér Házban találkozik *Nagy Sándor* és *Szájer* – delegációik részvételével. Az RTL Klub egyik híradója azzal kezdi a képeket, ahogy Nagy Sándorék éppen megérkezőben vannak „Fideszékhez”. Nagy Sándor elől lépdel, olyan mozdulatokkal, mintha rövid lenne a lába, de mindkét lába, mert mintha egyik sem tudna leélni a földre. Így nagy erőfeszítéssel lábujjhegyeire teszi le testsúlyát. Bár elférnének egymás mellett, Nagy Sándor mögött menetel Vastagh Pál. Utána pedig egy hölgy következik. Libasorban haladnak és hasonló mozgással. A felvonulásban és a bevonulásban teljes a feudális jelleg. Másik oldalról Szájer és Latorcai ülnek le egy harmadik, nem azonosítható személlyel együtt.

Nagy Sándoron hagyományos „jelmez”: piros nyakkendő fehér pöttyökkel, de annyira dominál a piros, hogy a hatás is az. Kék ing. Hitler-bajusz, ami nála az arcot – szerintem – kifejezetten unintelligenssé teszi. Lenyalt, zsíros haj. Vastagh alázatosan – arckifejezése és mozdulata egyaránt ezt „hordozza” – vizet tölt főnökének.

Szájer József eredményesnek, Nagy Sándor eredménytelennek nevezte a találkozót. A beszélgetés mindenestre hosszú ideig tartott: másfél óra hosszat.

Aznap különben Szájer még egy „háttal biztosító” megbeszélést folytat: az öt kispapát „reformerrel”. Ölelésben ők az elsők. A nap teljes krónikájához tartozik, hogy február 8-án MALÉV-sztrájk is volt. (A HÁLÓ – Két leszámolás, 265–267. oldal.)

Az MSZP (ön)pacifikálása

2001. február 7-én (szerdán) az MSZP tárgyalási feltételei foglalják el a sajtó központi helyeit. A Fidesz frakcióvezetője *Szájer József* a január elsejétől hivatalba lépett *Nagy Sándornak*, az MSZP képviselőcsoportja vezetőjének már annak megválasztása idején javasolta, hogy üljenek le és tárgyaljanak. Szájer arra hivatkozott, hogy már Nagy elődjének, *Kovács Lászlónak* is javasolta, még 1998 szeptemberében, tárgyaljon a két legnagyobb frakció vezetője, ez akkor egy alkalommal létre is jött. Most is erre készülnek. A két párt közeledése – mint láttuk – *Demszky Gábort* is rossz érzéssel töltötte el: attól tartott, hogy mások kirekesztésével paktumot akarnak kötni. Demszkynek persze nem az ellen volt kifogása, hogy a kispapákat „kigolyózzák” a parlamentből, az SZDSZ kirekesztésétől tartott. Attól tehát, hogy a két nagy párt egymással megbeszélve, megalkudva, „kettesben” el tudja dönteni a legfontosabb kérdéseket. Pedig azt Demszky is felfoghatta, hogy a kispapák kitűrésével nagy lépést tesznek az ún. kétpárti rendszer felé, amelybe az SZDSZ sem fér bele.

A két frakcióvezetői delegáció találkozásának *sok magyarázata lehet és van is*. Azt azonban komoly ember nem hiheti el, hogy az EU-s felkészülés, illetve a törvényalkotási munka szükséges felgyorsítása miatt javasolta a megbeszélést Szájer. A találkozó minden bizonnyal kapcsolatban kellett, hogy legyen a Kispapapárt körüli eseményekkel. Ebben már eddig is gyanítható volt valamilyen együttműködés a két párt között.

Most a Fidesz a rendcsinálás ürügyén nyílt fellépésre készült Torgyánék ellen. Ennek pedig megvolt a nagyon komoly kockázata. Hiába szavazták meg a kétéves költségvetést, a kockázat, ha számottevően csökkent is, még mindig nagy volt. Vagyis bele lehetett bukni az ilyen lépésekbe.

Az egyik rizikó az MSZP magatartásából adódhatott. Ha a szocialisták a megtámadott kiscgazdáknak segédkezet nyújtanak, ezzel megteremtik a visszavágás lehetőségét. A Fidesz számára nem jelenthet biztosítékot az, ha olyan ügyekkel támadnak, amelyeket éppen az ellenzék harsogott napról napra. Mert egyrészt hivatkozhatnak arra, hogy nem ismerték közlelről az ügyeket, hiszen nem ők kormányoznak, és ezért később megváltoztathatják a véleményüket.

Másrészt pedig – ami talán még lényegesebb –, ha az igazság ürügyén a Fidesz valójában politikai leszámolást valósít meg, még inkább visszakozhat az ellenzék, és a Fideszben komoly ellentámadásra lehet számítani. Felvethetnek olyan komoly és kínos kérdéseket, mint az alkotmányellenesség, a koncepciók eljárás és mások. (A Fidesz folyamatosan aggdótt amiatt, hogy az MSZP más álláspontot foglal el és ez a párt bukását, sőt akár totális vereségét okozhatja. A félelemre meg is volt az oka, hiszen a szocialisták közül sokan fel voltak háborodva a Fidesz eljárásán és más attitűdöt kívántak vagy követeltek a párt és a frakció vezetésétől. Annál is inkább, mert úgy érezték, hogy a nem stabil pártstruktúra következtében akár ők is juthatnak hasonló helyzetbe, mint most a kiscgazdák.)

De folytatva az akkori események taglalását, nyilván le kellett ülni, hogy kivédjék ezeket a veszélyeket. Nem „tartottam természetesen a gyertyát” az aktus alatt, nem lehet közvetlen bizonyítékom a megegyezésre. Közvetve azonban rengeteg tény és esemény utal arra, hogy lehetett ilyen egyetértés. (A Napló, Bakony-Balaton című lap úgy látja, ahogy a címben kifejezi: „*Kigolyózzák a kiscgazdákat? Az MSZP és a Fidesz megállapodást kíván kötni*”). Csak ezzel magyarázható az is, hogy többször is kiűthette volna ellenfelét az MSZP, ha azzal operál, miféle eszközöket vetett be egy állítólagos demokráciában a Fidesz koalíciós partnere, szövetségese ellen. Hogy ennek mi lehetett volna a hatása, elég, ha arra utalok, a 2002-es választásokat a Fidesz minden bizoznyal azért veszttette el, mert az emberek tömegei félnek tőle. Ez az eredmény annak ellenére alakult így, hogy az MSZP döntési helyzetben levő politikusai *korlátos tehetségükből és/vagy korlátlan személyes érdekeikből* adódóan olyan politikát folytattak, hogy a Fidesz koncepciók fellépéséről minél kevesebb derüljön ki.

A korlátos képességet fejezi ki, hogy a kétoldalú megbeszélés előtt az MSZP ultimátumban jelölte meg a feltételeit. Ezzel egyrészt feltárul, miben is ügyködtek, másrészt el is takarják, mert a találkozó után sértődötten mondja el *Nagy Sándor*: nem volt értelme találkozni, és nem is akarják ezek sorát folytatni. A Fidesz pedig felháborodást színlelve, „műfelháborodással” utasítja vissza azt, hogy a szocialisták diktálni akarnak a kormánynak, még a kabinet összetételét is meg akarnak szabni. Az ultimátumban olyan feltételek voltak, amelyek nagyrészt az agráriumra vonatkoztak: vonja vissza a kormány a szövetkezeti törvényt, menessze Torgyán Józsefet és Szabadi Bélát, terjesszen elő a kormány pótköltségvetést. *De nem az MSZP lenne, ha egy periférikus feltétel nem szerepelne a követeléseiben*: kérjen bocsánatot Kövér László Horn Gyulától, mert azt találta mondani, hogy Horn például az Orbánnal folytatott tárgyalásaival apróbb tételekben vezekli le azt a rosszat, amit '56-ot követően elkövetett(...)

Hogy mi lehetett az oka a képességeken kívül az ultimátum megfogalmazásának, csak találgathatunk. Valószínű, hogy az okok együttesen állhatnak fenn. Az egyik ok a – talán látszólag külső, de valójában belső – gyanakvás. A Fidesszel való tárgyalást sokan az

MSZP-ben gyanakvással fogadták, nemrég szenvedték el például a lehallgatási ügyben keltett hisztériát. Nem gondolták volna, hogy a Fidesz jót akar az MSZP-nek. Biztosan nem is akart – tegyük hozzá. De saját embereikben sem bízhattak. Ezt a feltételezést tökéletesen alátámasztja a cikk, ami a Népszavában megjelent. Az írás szerzője különben *László Boglár*, 2002 után az MFB szóvivője, majd 2004-től Gyurcsány Ferenc miniszterelnök kormányzóvivője. Az *Egyértelmű válaszokat várnak a szocialisták* című cikkből idézek néhány mondatot. László Boglár előbb rögzíti a feltételeket, majd így folytatja: „Minderről az MSZP elnöksége döntött. Nagy Sándor még néhány napja azt mondta, hogy nem készít stratégiát, inkább annak függvényében kíván reagálni, hogy *Szájer József* mivel hozakodik elő. Az elnökség viszont markáns kezdeményezést lát indokoltnak. A párt elnöke azt mondta, mindenképp szeretnék megakadályozni a Fidesz szándékának érvényesülését. Kovács László szerint tartani lehet attól, hogy a Fidesz nem az ország érdekeit akarja képviseltetni Szájer Józseffel, hanem a kormányakat akadálytalan érvényesülését próbálja elérni és azt, hogy jobb kép alakulhasson ki a Fideszről.” Szájer viszont valószínűleg boldogan visít fel, amikor hall az ultimátumról. A találékony és roppant tehetséges Kovács ugyanis megoldotta számukra a helyzetet: parancsba adta, hogy a Fidesz ravaszkodását kivédendő ahhoz kell ragaszkodnia, amit a Fidesz éppen hogy akar. A Népszava a dörgedelem után megkereste Szájert, aki változatlanul „fontosnak tartja a megbeszélést, amelynek továbbra sem látja akadályát (...) a közös nemzeti érdeket szolgálja”. Kovács László tehát minden erejét összeszedve rohant neki a nyitott ajtónak, ami mögött ott volt a kemény fal...

Tehát gyanakvásból előírták Nagy Sándoréknak, miről tárgyalhatnak, majd biztonságképpen publikálták. Olyan listát állítottak össze, amit egyetlen kormánypárt sem fogadhat el, nem bírná el az önérzete. Ha viszont éppen ilyenek állnak az érdekekben, boldogan elfogadja. A titkos diplomácia szabályai szerint. Hallunk egy-két „irgumburgumot” és mégis megvalósítják. És ez a lényeg: mi valósult meg abból, amit előadtak? A delegáció visszamegy és közli: – Gyerekek, sikerült megállapodnunk, estére lemond Torgyán és viszi Szabadit. – Óriási, óriási – hogy fognak örülni a választók – kiáltják a lelkesek. *Keller Laci* fantasztikus sikert hozott nekünk!

(...)

Szerdán *Orbán Viktor* szokásos rádióinterjújában nem hagyott kétséget afelől, hogy ráfordult koalíciós partnerére. Emiatt már szerda reggel világos lehetett Nagy Sándor és Kovács László számára is, mi várható. Torgyánnak én hívtam fel a figyelmét az interjúra, amit az FVM felső vezetése számára készült sajtóösszefoglaló szó szerint közölt. Torgyán ezúttal nem tért ki a kellemetlen anyag elolvasása elől. Valóban meg volt döbbenve – ahogy erről a másnapi újságok beszámoltak –, de nem csak azért, mert eddig Orbán csak jót mondott az agrártárcáról és annak vezetéséről, most meg bizalomvesztésről beszélt, ami a mezőgazdasági termelők irányából szerinte érezhető. Torgyán nem azért volt csak megdöbbenve, mert változott a miniszterelnök véleménye és nem is azért, mert a hangulathoz a kormány és személy szerint Orbán megnyilvánulásai is hozzájárultak. Hanem az is meglepte, amit Orbán a koalíciós szerződésről mondott, mármint hogy az nem személyfüggő, azt pártok kötötték. Csakhogy a pártot változatlanul Torgyán vezette, tehát az, amit mondott „felhívás volt keringőre”, Torgyán elmozdítására pártelnökségéről, tehát illetéktelen és durva, továbbá látványos beavatkozás volt egy másik párt belügyeibe. De megdöbbenő volt az is, ahogy a koalíciós megállapodást egyéb tekintetben is „elfelejtette” Orbán. A koalíciós tárcákat összemosta a fideszesekkel, ahol valóban ő döntött és minden korlátozás nélkül a politikai államtitkárokról. Ott az viszont semmiképpen nem volt igaz, hogy a miniszterek megválaszthatták politikai államtitkáraikat, mert egyetlen ilyenről nem

lehet tudni. A kispap tárcáknál is az FVM volt az egyedüli, ahol a miniszter, aki pártelnök volt, választotta meg a helyettesét. De a kispap tárcáknál egységesen nem arról volt szó, hogy a miniszterelnök elmondja esetleges kifogásait, amit minden esetben meg szoktak fogadni. A magyar alkotmány értelmében az államtitkárok felmentése nem a miniszterek, hanem a miniszterelnök kompetenciája, úgy, ahogy a minisztereknél is van. De Orbán a koalíció és ezzel a saját miniszterelnöksége érdekében lemondott erről a jogáról a koalíciós tárcáknál. Tehát arról szó nem lehet, hogy most úgy tesz, mintha ez a szerződés nem lenne, vagy „papírrongy” lenne, és úgy akar kormányozni, mintha egypárti kormány lenne. (...)

Torgyán az Orbán-interjú meghallgatása után felkészült a Fidesz részéről a legrosszabbra. Egyben reménykedhetett, hogy a képviselők megértik, hogy az ő érdekeik és a párt érdekei azonosak és megvédik a koalíciós megállapodást, ragaszkodnak annak érvényesítéséhez. Torgyán már szerdán elgondolkodott azon, mit lépjen. Péntekre országos elnökségi és frakcióelnökségi ülést hívott össze. Addig pedig beszélni akart az összes képviselővel, hogy tisztázza, mire számíthat. Sorban hívta magához a frakció tagjait, de attól, amit tapasztalt, nem lett boldogabb. Hogy még szerdán vagy csak csütörtökön derült ki, hogy csütörtökön Orbán várja, arra már nem tudok pontosan visszaemlékezni. Arra viszont igen, hogy a parlamentbe hívták, majd vagy ott, vagy néhány perccel az oda való megérkezése előtt a Béla király úti miniszterelnöki rezidenciába helyezték át a találkozót. Ott pedig nagy meglepetés érte: Orbán gondoskodott további meghívottakról. És nemcsak a Fideszből, hanem a Kispapdapártból is. Ő döntötte el, ki lesz ott a Kispapdapártból. Ezzel az csak a kisebbik probléma, hogy a miniszterelnök már nem foglalkozott állítása szerint pártügyekkel, nem hagyta begyűrűzni kormányába a pártpolitikát.

A Béla király út

2001. február 8-án, késő délután került sor Torgyán és Orbán találkozójára. A rossz előjelekről már írtam. Ezeket csak szaporította, hogy nem az eredetileg meghatározott, szokásos helyszínen, az Országházban, Orbán dolgozószobájában került sor összejövetelükre. Torgyánnal az utolsó pillanatban közölték, hogy menjen a Béla király útra. Oda, ahol őt és feleségét, valamint a fideszesek mellett a többi kispap minisztert és asszonyaikat még olyan meghittén látták nemrég, közvetlenül karácsony előtt vendégül. Az évbúcsúztató vacsorát Orbán és felesége, Lévai Anikó adta. Beszélgettek, viccelődtek, készültek a vacsorára. Torgyán azonban a már régen megszervezett minisztériumi este, az aznapra kibérelt Vigadóba kellett, hogy távozzon. Orbánék megértőek voltak, sőt megköszönték, hogy a későn jött ötletük ellenére a Torgyán-házaspár mégis elment hozzájuk. A kispap elnök és felesége akkor távozott, amikor elkezdtek volna felszolgálni a sokfogásos vacsorát. Orbán ahhoz is hozzájárult, hogy a kispap miniszterek és feleségeik is eltávozzanak. Ne hagyják magára „Jóska bátyámat”. *Turi-Kovács* és fiatal, vakítóan hófehér, vadonatújnak látszó fogsorú felesége, valamint *Szabó János* a távozás mezejére lépett. Szabó nem vitte el Orbánhoz a nejét, talán rejtegette. Vagy őt, vagy ő elöle a saját világát. Boros és mokány neje vagy a nagyfőnöknél akart maradni, vagy nagyon „taktikusan” maga Torgyán hagyta ott őket. Hadd működjenek. De a Torgyán–Boros viszonyt most nem zavarhatta semmi, amit az is bizonyít, hogy a múlt év végén, Gödön, az FVM oktatási és sportcentrumában tartott tanácskozáson Boros is megjelent, elvitte a nejét is: Marika legnagyobb öröme. Jól megbeszélték, hogyan lehet még inkább felvirágoztatni a Kispapdapártot.

A Béla király úton volt tehát Orbán Viktor miniszterelnök rezidenciája. Családjával az egyik olyan nagy villában, mondhatni, palotában lakott, amit még az '50-es évek elején a (kommunista) párt és a szocialista állam egyes csúcsvezetőinek emeltek egy hatalmas parkban, a Szabadság-hegyen. Arról hogyan nézett ki nem sokkal felépülése után, *Farkas Vladimír*, egykori áv. alezredes könyvében olvashatunk. Külön rész foglalkozik a Béla király úttal, a tervezett négy és a felépült három villával, melyek egyikébe apja, Farkas Mihály költözött. (...) (**A HÁLÓ – Két leszámolás, 246–248. oldal.**)

(Az eseményről további részleteket olvashat az A HÁLÓ-ban, ld. névmutató és tárgymutató, honlap.)

Budapest, 2011. február 20.

Dr. Szabadi Béla

Honlap

<http://www.szabadibela.hu/>